

Ви гості цього замку й мої. Вам, мої товариші, належить окуп воячий за отсих бранців. Беріть усе золото, срібло, яке знайдете в цім замку, це вам вистарчить, а їх не займайте — я вас прошу. Мені цього не треба. я ваш товариш в долі й недолі до смерти. Беріть усе! Ви, пани, забирайтесь зараз вранці з своїми статками, бо поки сонце стане на південь з цього замку зостанеться руїна. Людською кривдою він ставився, нехай пропада! ... — Нуте, хлопці, прикликати мені всіх Красноставчан! Вже днів на дворі. — Їм я теж маю дещо сказати.

На дворі розвидкілося. Світла в замку блідли ...

— Є тут між вами який реєнт? — питає Остап панів ...

Виступив старий шляхтич.

— Пиши, пане, грамоту, що я, Станіслав Овруцький, пан цього замку й усіх сіл до того приналежних, усім моїм цідданям даю на вічні часи волю. Знімаю з них панщину й усякі повинности, а за те, що вони стільки літ на мого батька й діда працювали, віддаю їм на власність усю землю з лісами, рілями й ставами, цю, що тепер мають, і яка належала до економії. — Усе напиши докладно, аби людям потому не було клопоту.

Поки спорядили грамоту, Остап звелів виносити все багатство на замкове подвір'я. Усе те припало на добичу козакам. Пани-шляхта дуже були раді, що вийшли з цілою шкурою, збирали мерщій свою мізерію й виїздили з замку. Вже стало ясно на дворі, як посходилися Красноставчане на замок. З початку боялися якої біди, та, бачучи козаків, заспокоїлися.

Остап вийшов на ганок і звелів реєнтови прочитати грамоту.

Люде не могли з дива отямитись, що воно таке сталося. Народ дуже зрадив.

— Тепер у мене прохання до вас, люде добрі. Усе, що тут є, то ваше. Та я вас ще прошу, не прсклінайте мого батька та помоліться за його душу, простіть його так, як хочете, щоб Господь простив вам на страшнім суді.